

РЕШЕНИЕ

№ 39210

гр. София, 10.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4153** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 25, ал. 7 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 39, ал. 6 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на Д. К., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] , притежаващ паспорт №[ЕИК], издаден на 28.06.2023, валиден до 28.06.2033, чрез адвокат В. Г. М., ХАК, със съдебен адрес в [населено място], [улица], ет.1, против Отказ на изпълнителния директор на Българска агенция за инвестиции с рег. № БАИ-ЗЧРБ-3-4/30.03.2026 г. С това писмо чужденецът е уведомен, че Българска агенция за инвестиции (БАН) на основание чл. 25, ал. 7 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 39, ал. 6 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ), по подадено Заявление с вх. № БАИ-ЗЧРБ-3/26.02.2026 г., от името на Д. К., за предварително одобрение за извършване на инвестиция за целите на кандидатстване за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване по реда на чл. 25, ал. 1, т. 6, буква „в”/„г“ от ЗЧРБ, не може да издаде документ за предварително одобрение, тъй като от получената в БАИ информация от ДАНС вх. № БАИ-ЗЧРБ-3-3/26.03.2026 г. се установява, че агенцията разполага с данни, които дават основание да се предполага, че с действията си Д. К. може да постави в опасност сигурността или интересите на Република България, във връзка с чл. 4, ал. 1, т. 6 и г. 14 от ЗДАНС и чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Това писмо е квалифицирано от адвоката – пълномощник като „Отказ на изпълнителния директор на Българска агенция за инвестиции с рег. № БАИ-ЗЧРБ-3-4/30.03.2026 г., за извършване на инвестиция за целите на кандидатстване за предоставяне на разрешение за постоянно

пребиваване, по реда на чл. 25, ал. 1, т. 6, буква „в“/„г“ от ЗЧРБ“.

С жалбата се твърди, че опорваният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон, при превратно упражняване на власт и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят Д. К. чрез адв. В. Г. М. – редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. М..

Ответникът И.Д. ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА БЪЛГАРСКА АГЕНЦИЯ ЗА ИНВЕСТИЦИИ – редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

За СГП, редовна уведомена, не се явява представител.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление вх. № БАИ-ЗЧРБ-3/26.02.2026 г., Д. К. е кандидатствал за предварително одобрение за извършване на инвестиция за целите на кандидатстване за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване по реда на чл. 25, ал. 1, т. 6, буква „в“/„г“ от ЗЧРБ пред Българска агенция за инвестиции.

С писмо, наречено в жалбата, Отказ на изпълнителния директор на Българска агенция за инвестиции с рег. № БАИ-ЗЧРБ-3-4/30.03.2026 г., чужденецът е уведомен, че Българска агенция за инвестиции (БАН) на основание чл. 25, ал. 7 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 39, ал. 6 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ), по подадено Заявление с вх. № БАИ-ЗЧРБ-3/26.02.2026 г., от името на Д. К., за предварително одобрение за извършване на инвестиция за целите на кандидатстване за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване по реда на чл. 25, ал. 1, т. 6, буква „в“/„г“ от ЗЧРБ, не може да издаде документ за предварително одобрение, тъй като от получената в БАИ информация от ДАНС вх. № БАИ-ЗЧРБ-3-3/26.03.2026 г. се установява, че агенцията разполага с данни, които дават основание да се предполага, че с действията си Д. К. може да постави в опасност сигурността или интересите на Република България, във връзка с чл. 4, ал. 1, т. 6 и г. 14 от ЗДАНС и чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство по реда на чл. 192 от ГПК от ДА“НС“ са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя.

По искане на БАИ е представено становище от ДАНС вх. № БАИ-ЗЧРБ-3-3/26.03.2026 г., в което са посочени мотивите, по заявлението, което е отрицателно, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 4, ал. 1, т. 6 и т. 14 от ЗДАНС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 01.04.26 г. от надлежна страна -адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от изпълнителния директор на Българска агенция за инвестиции.

Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на закона и не са налице отменителни основания по чл. 146, т. 1 от АПК.

Отказът е издаден в писмена форма, като не съдържа конкретни фактически основания, въз

основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Видно от приложените по административната преписка писмени доказателства, административния орган е извършил задълбочена проверка, съгласно предвидения в ЗЧРБ и Правилника за прилагането му ред, преди да постанови отказ за издаване на документ за предварително одобрение съгласно чл. 25, ал. 7 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Основното възражение, на което се обосновава жалбата на Д. К., е че в така постановеният отказ, липсват изложени мотиви на административния орган, сочено като основание за отмяна на акта по съдебен ред.

Съдът не възприема това твърдение, тъй като при извършването на анализ на доказателствата по административната преписка се установи, че фактическите и правни основания са изложени изрично или чрез препращане към друг административен акт (в това число междинен такъв).

В конкретния случай, с вх. № БАИ-ЗЧРБ-3-3/26.03.2026 г. по преписката е постъпило отрицателно становище от Държавна агенция „рационална сигурност“ (ДАНС), в което се съдържа информация, че агенцията разполага с данни, които дават основание да се предполага, че с действията си жалбоподателят (Д. К.) може да постави в опасност сигурността или интересите на Република България, във връзка с чл. 4, ал. 1, т. 6 и т. 14 от ЗДАНС и чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което ДАНС възразява на лицето да бъде издадено предварително одобрение за извършване на инвестиции.

Видно и от приложеното по делото писмено доказателство по описа на ДАНС, мотивите за отрицателното становище на Агенцията са изложени в класифициран документ.

С оглед на така полученото становище, до заявителя е изпратено писмо с рег. № БАИ-ЗЧРБ-3-4/30.03.2026 г. по описа на БАИ, съдържащо информация относно извършените действия по преписката, както и уведомление, че предвид полученото отрицателно становище от ДАНС, БАИ не може да издаде документ за предварително одобрение на жалбоподателя Д. К..

В посоченото по-горе писмо от 30.03.2026 г. се съдържа изрично препращане към документа, посочен от ДАНС, като с оглед нивото му на защита, административният орган не би могъл да посочи конкретни данни от съдържанието му.

Предвид това съдът счита, че оспореният административен акт съдържа минимално изискуемата от ЕКЗПЧОС информация, от която могат да бъдат извлечени правните и фактически основания на административния орган, формиращи решението му да постанови изричен отказ.

Съдът не споделя и становището в жалбата, че така постановеният отказ по Заявлението на Д. К. до БАИ противоречи на целите на закона. Следва да се има предвид, че по аргумент от чл.10, ал.1 т.1 ЗЧРБ, случаите в които за чужденец има данни, че с действията си може застраши националната сигурност, това представлява легитимна цел да му бъде отказано издаването на виза или влизането в страната.

Настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона писмена форма и не се налага отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 2 от АПК. Съдът приема също, че в случая е била изцяло спазена процедурата от административния орган издал акта и не са констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, което да са е ограничили правата на жалбоподателят в образуваното административно производство. При това положение съдът приема, че не са налице процесуални нарушения, които да се преценят за съществени и като такива да послужат за самостоятелна отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

По отношение съответствието на отказа с материално-правните разпоредби съдът приема следното:

В обжалваният в настоящото производство административен акт, като правно основание е

посочена нормата на чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма издаването на виза се отказва на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл.10а, ал.3 от ЗЧРБ е предвидено, че мотивите за отказите за издаване на визи по чл.10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на [Закона за защита на класифицираната информация](#). От посочената разпоредба следва, че наличието на основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ дава възможност мотивите от една страна да се съдържат в друг документ, различен от стандартния формуляр за отказ, а от друга, да са посочени в отделен документ, изготвен от органи, различни от издателя на отказа - от съответните компетентни органи, в случая тези от ДАНС. В настоящия случай, те се съдържат с представеното от ДАНС становище. Тази възможност в случая е и законово закрепена в разпоредбата на чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ. Според чл.34, ал.1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). В случая, от анализа на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на ДАНС е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканото предварително одобрение за извършване на инвестиция за целите на кандидатстване за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване, като в този случай административният орган действа при условията на обвързана компетентност, като няма право на самостоятелна преценка дали апликантът представлява заплаха за националната сигурност. От представените по делото писма и становище от ДАНС, се установява, че в случая становището е отрицателно и е свързано именно с основанията, посочени в чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ и съдът приема, че материалният закон е приложен правилно от административният орган.

В заключение настоящият състав приема, че обжалваният отказ е съобразен с целта на закона по смисъла на чл.146, т.5 от АПК и принципите на съразмерност, предвидени в [чл. 6, ал. 2](#) и [ал. 5 АПК](#). Преценката за наличие на заплаха за сигурността и интересите на държавата принадлежи на компетентния орган и се основава на личното поведение на чужденеца. В решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19 R.N.N.S (225/19) и К.А. (С-226/19) т.36 е посочено: Съгласно член 32, параграф 1, буква а), подточка vi) от Визовия кодекс издаването на виза се отказва, ако кандидатът се счита за заплаха за обществения ред, вътрешната сигурност или общественото здраве, определени в член 2, параграф 21 от Кодекса на шенгенските граници, или за международните отношения на държава членка по-специално когато има подаден сигнал в националните бази данни на държавите членки с цел отказ за влизане на посочените по-горе основания. От самия текст на тази разпоредба, който се отнася до заплахата за държава членка, следва, че наличието на такава заплаха представлява основание за отказ за издаване на виза /разрешение/, независимо дали засяга държавата членка на компетентното консулство, или друга държава членка."В случая превес се дава именно на това, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на Българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в производство без допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на

закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Водим от горното, Административен съд - София- град, I отделение, 54 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] , притежаващ паспорт №[ЕИК], издаден на 28.06.2023, валиден до 28.06.2033, срещу Отказ на изпълнителния директор на Българска агенция за инвестиции с рег. № БАИ-ЗЧРБ-З-4/30.03.2026 г., постановен на основание чл. 25, ал. 7 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 39, ал. 6 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ), по подадено Заявление с вх. № БАИ-ЗЧРБ-З/26.02.2026 г., за предварително одобрение за извършване на инвестиция за целите на кандидатстване за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване по реда на чл. 25, ал. 1, т. 6, буква „в”/„г“ от ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.